

23/11/1971

K1.127

ΦΡΩΝΗ

Πνευματικά θέματα

★ Έκθεση Κυπριακού Λογοτεχνικού Βιβλίου στην Ελλάδα.

★ Έκδόσεις — Έλλην Παιονίδου «Χώμα της Κύπρου» — Μ. Χ. Τροκούδη «Λουλούδια από τον κήπο μου».

Η Μορφωτική Υπηρεσία του Υπουργείου Παιδείας με τη συνεργασία της Ε.Φ.Ε. Κ.Α. διοργανώνει Έκθεση Κυπριακού Λογοτεχνικού Βιβλίου στην Ελλάδα. Η σχετική ανακοίνωση της Μορφωτικής Υπηρεσίας αναφέρει:

«Το Υπουργείον Παιδείας εν τη προσπάθειά του όπως προβάλλη το Κυπριακόν λογοτεχνικόν βιβλίον εν τη ολόκληρῃ του εἰς Ἑλλάδα ἀπεφάσισεν ὅπως διοργανώσει διὰ τῆς Μορφωτικῆς αὐτοῦ Υπηρεσίας καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως Κυπρίων Ἀ-

θηνῶν, Ἐκθεσὶν Κυπριακοῦ Λογοτεχνικοῦ Βιβλίου τῶν ἐτῶν 1960—1971 εἰς Ἀθήνας καὶ πιθανόν εἰς Θεσσαλονίκην, κατὰ τὴν προσεχῆς φθινοπόρον.

»Ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ Ἕλληνες Κύπριοι Λογοτέχναι οἱ ἔχοντες ἐκδόσει λογοτεχνικά ἔργα κατὰ τὴν ὡς ἄνω περίοδον ὅπως ἀποστείλωσιν ταῦτα εἰς τὴν Μορφωτικὴν Υπηρεσίαν τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1971 εἰς τρία ἀντίτυπα, δηλοῦντες ταυτοχρόνως ἐὰν ἐπιθυμῶσιν νὰ δωρίσωσιν ταῦτα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς ΕΦΕΚ Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης».

★ ★ ★

ΧΩΜΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ» — Ποιήματα

Η Έλλη Παιονίδου, η γνωστή Κυπρία ποιήτρια, κυκλοφόρησε πρόσφατα την Τρίτη ποιητική συλλογή με τίτλο «Χώμα της Κύπρου». (Το 1964 η Παιονίδου εξέδωσε την πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Παλάμη άνοιγμένη στον ήλιο» και το 1967 τις «Ώρες Λευκωσίας»).

Με τη νέα της εργασία ή «Έλλη Παιονίδου παρουσιάζεται άναεωμένη και με περισσότερες αξιώσεις. Στο βιβλίο της υπάρχουν καλά ποιήματα που σέ τρεβούν να τὰ διαβάσης δεύτερη και τρίτη φορά, υπάρχουν όμως κι άλλα τὰ όποια δέν ολοκληρώνονται. Στα δυό μεγάλα συνθετικά ποιήματα, ή Παιονίδου κάνει μίαν άξιοπρόσεχτη προσ-

πάθεια ν' άγγίξη προβλήματα και γενικότερες καταστάσεις και να μὰς τὰ δώση με τὸ δικό της τρόπο, τὸ δικό της φακό, διαγράφοντας ταυτόχρονα τὴ δική της φιλοσοφία. Σάν ποιήματα-σάν έκτέλεση έννοουμέ — έχουν τις καλές τους στιγμές και τις κακές τους, χωρίς μ' αυτό να σημαίνει ότι ό άναγνώστης δέν τὰ διαβάζη μ' ένδιαφέρον.

Όπως φανερώνει και ό τίτλος, τὰ θεματά της, ή ποιήτρια τὰ παίρνει από τὸ νησί μας, από τὸ χῶμα τῆς Κύπρου. Η άλήθεια είναι ότι περιμέναμε να δώση πιο δογματικά τις δύσκολες αυτές μέρες που περνά τὸ νησί μας κι οι κάτοικοί του. Παρακάτω δίνουμε ένα από τὰ πιο άυορφα ποιήματα τῆς συλλογῆς.

★ ★ ★

ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μη με καλείς, μη με καλείς.
Την άλμυρή σου πρόσκληση δέν την άντέχω.
Οί γλάροι θιάζονται και τὸ καρδί μου πλεχτήκε στα μυρωμένα φύκια σου, μαλιά...
Στ' άμπάρι ξεχασμένες οι άδριες μ' άπολιθώματα καρπῶν κι αϊώνων.
Κύμα, σοφά μαντάτα φέρνεις από καιρούς και θάθη.
Μά έγω γυρεύω την πεζίδα κι' οι γλάροι θιάζονται.
Μη με καλείς, μη με καλείς.

★ ★ ★

«ΛΟΥΔΟΥΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΗΠΟ ΜΟΥ»

για να γνωρισουμε τους λογοτεχνες μας
Ο ποιητής ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ

Ο Πυθαγόρας Δρουσιώτης γεννήθηκε τὸ 1908 στὴ Λεμεσό. Σπούδασε Νομικά και Πολιτικές και Οικονομικές Ἐπιστήμες στὴν Ἑλλάδα και στὸ Λονδίνο. Ἀρκετὰ χρόνια εργάστηκε σάν δικηγόρος. Ἐργάστηκε επίσης, σάν καθηγητῆς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου στὸ Οικονομικὸ Γυμνάσιο Λεμεσοῦ.

Στὰ 1963 εξέδωσε τὴ μοναδική του συλλογή με τίτλο «Ἐκλογή». Λυρικός, βαθειά μοναξιασμένος, μελαγχολικός και άπαισιόδοξος σχεδόν, ὁ Πυθαγόρας Δρουσιώτης μὰς ἔδωσε ποιήματα που τὸν τοποθετοῦν μέσα στους πρώτους τῆς γενιάς του. Ἀκολουθώντας τὴν παραδοσιακή τεχντροπία (μέτρο και ὁμοιοκαταληξία) κατάφερε νὰ δημιουργήση ένα δικό του προσωπικὸ ύφος, μιὰ δακὴ του ξεχωριστὴ ἀτμόσφαιρα μέσα στην ὁποία πλανάται ένας φθινοπωρινὸς ήλιος, γεμάτος νοσταλγία για κάτι τὸ άνεπανέρθωτα χαμένο.

Παρακάτω δίνουμε δείγματα τῆς ποιησῆς του.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Ἦρθε τ' άχνό, χινόπωρο με τις γλυκύτερες θραδιές, γιομάτο άνια, ρεμβασμούς και πράες μελαγχολίες ἦρθε τ' άχνό χινόπωρο να μὰς ματώσει τις καρδιές με κάποιων θασανιστικῶν ἐρώτων νοσταλγίες...

Ἦρθε κι αισθάνονται οι ψυχές χλωμών θανάτων (θήματα να τις ξαφνίζουν με βουθά κι' άνεξιχνίαστα δέη' κι είναι θαρρεῖς τὰ ριγηλά τῶν πλατανιῶν θρηνή- (ματα του ώραιου καλοκαιριοῦ ή ψυχή που νεῖρεται και (κλαίει.

ΜΟΙΑΖΟΥΜΕ

Με τὴ μαρμαρωμένη μας λαλιά και τὰ πλατειά φτερά τὰ μαδημένα Μοιάζουμε τὰ περήφανα πουλιά Που μείναμε καιρούς φυλακισμένα.

Κι ὡς μέσα μου να έκότη μιὰ χορδή Τίποτε δέ μπορεί να με άναστήσει Ὅποτε κι ή μυστικότητα σπονδή Τῶν λυγμικῶν δακρύων που ἔχω χύσει.

Κι ὄλη διαθαίνει ή ζήση μου καθῶς, Ἐπιθανάτιος ρόγχος που με πίνγει, Σάν ένας που με τυραννάει ἔχθρος Σάν φίδι που τὴ σάρκα μου τυλίγει.

Με τὴ νεκρή στα στήθη μας καρδιά Και τὴ σκιά του άνεῖρου του φευγάτου Μοιάζουμε τὰ παράλυτα παιδιά Που ζοῦν με τὴν ἔλπίδα του θανάτου.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ « I

ΜΕΤΕΝΣΑ

ΤΟΝ C. Π